

Τι λοιπόν, τι Νίπρον

Γιατί λοιπόν Ιαπωνία; Δεν υπάρχουν άλλα θέματα; Κάτι πιο κοντά στα ελληνικά δεδομένα; Σίγουρα υπάρχουν και θα ασχοληθώ αργότερα με αυτά. Τώρα ζω έναν έρωτα και όταν είσαι ερωτευμένος δε σκέφτεσαι.

Γιατί λοιπόν Ιαπωνία; Γιατί παραδόξως είναι μια χώρα που δεν έχω πάει. Αυτό μου δίνει την ελευθερία να τη φανταστώ όπως εγώ θέλω, ανάλογα με ποιο μάτι θα τη δω. Μου είναι εξωτική και γοητευτική και μ' αρέσει να την πλάθω όπως εγώ τη φαντάζομαι. Να δημιουργώ μια ψευδαίσθηση, έναν μύθο. Όπως για κάποιον που έχει έναν θείο ήρωα του πολέμου που δεν τον έχει γνωρίσει ποτέ και όμως τον εξιδανικεύει. Έτσι και εγώ θέλω να δημιουργήσω αυτό τον μύθο, γιατί αυτός με θρέφει και μου δίνει προσωπικό λόγο. Κατά έναν περίεργο τρόπο, όσα πιο πολλά διαβάζω για αυτή τη χώρα και μελετάω τόσο νιώθω ότι σκάβω και σε ένα κομμάτι του δικού μου εαυτού.

Για ποιο λόγο λοιπόν Ιαπωνία; Για την αγάπη του λίγου, του μικροσκοπικού, του απέριπτου. Για την αγάπη στο ασήμαντο, στο εφήμερο, στο περιστασιακό. Γιατί είναι μια χώρα που της αρέσει η διαφάνεια και το θαμπό φως. Της αρέσει πιο πολλά να κρύβει παρά να δείχνει, για την αγάπη στη φύση, για την αρμονία της ασυμμετρίας, για το *wabi-sabi*, για τα *χαϊκού*. Για το χειροποίητο χαρτί από φλούδες δέντρων, για το μελάνι από φυτά, για τα χαρακτηριστικά της τυπώματα, για τη φωτιά στη μέση του δωματίου, για την τελετουργία του τσαγιού, για τα ιδεογράμματα (μια ζωγραφική από μόνη της). Για τα Κάντυ-Κάντυ της Βρυσσιήδας που κατεβάσαμε από το ίντερνετ, για το ταξίδι του Μιγιαζάκι (όλοι τελικά γουρούνια είμαστε), μύθοι και πραγματικότητες ενός άλλου κόσμου, για τα βράδια με τους γιαπωνέζους φίλους στους στενούς, με απλωμένα ρούχα δρόμους της Νάπολης, για το γλωσσοδέτη που μου έμαθαν, για το *γιούχι*, *ασάχι*, *οχάιο κοζάι μας*, για τις φωτογραφίες που μου έστειλαν, για το γνέψιμο στο λεωφορείο, για όλα αυτά που έρχονται και δεν μπορώ να τα πιάσω με την απόχη του χρόνου, φεύγουν... δε με πειράζει - ξαναέρχονται. Για τα *τατάμι* και τα χαμηλά τραπέζια, σα τους χειμώνες με τα ψημένα κρεμμύδια μπροστά στο τζάκι της Γερακινής. Για τους χωματόδρομους των παιδικών μου χρόνων που βλέπω στις ταινίες του Μιζογκούτσι και του Κουροσάβα, για τα βρεγμένα στάχια, για τις ανθισμένες κερασιές, το *σακούρα*, μια γεύση από τον μικρό μου κήπο, τη λεμονιά, τη φλαμουριά, τις μπουκαβίλιες. Για την εύθραυστη σκληρότητα. Για τα μακαρόνια του Καμπαμαρού, το skeitball του Wonderboy και τα αστεράκια του Shinobi, για το όρος Φούτζι, έτσι όπως μοιάζει τον Άθω απέναντι από τη Σάρτη, για τις ιστορίες του Λευκάδιου σχετικά με ανθρώπους που γίναν δέντρα, μυρμήγκια, ξωτικά, πίνακες που ζωντανεύουν, νεκρούς που αναστήνονται, ακέφαλους καβαλάρηδες, πράγματα και θάματα ... μύθοι και παραμύθι.

Όμως, τι λέω τελικά; Ποιον κοροϊδεύω; Για ποιο λόγο τα κάνω όλα αυτά; Μήπως είναι το ταξίδι, ο δρόμος, η διαδρομή; Σήμερα είναι αυτό, αύριο θα είναι το άλλο σίγουρα. Μια αφορμή, μια πρόφαση με ένα δισάκι στον ώμο και σλίπινγκ μπαγκ για ένα ταξίδι αυτογνωσίας. Για μένα αυτή

είναι η ζωγραφική, οι ώρες που έχω περάσει πάνω από σχέδια, χρώματα, πινέλα. Είναι τα φεγγάρια που έχω μετρήσει να περνάνε πάνω από τον κήπο μου, τα γαυγίσματα των σκύλων, ο κοκκινολαιμής που με επισκέπτεται συχνά πυκνά, οι κρύες βυssινάδες, η ενδοεπικοινωνία της Φανής, τα τραγούδια των Beatles που έχουν λιώσει.

Εγώ είμαι ακόμα εδώ. Όμως κάτι μέσα μου έχει σίγουρα αλλάξει. Για άλλη μια φορά το ταξίδι πέτυχε. Ξεπέρασα τους φόβους μου για το άγνωστο, το παράδοξο, το εξωτικό. Επόμενοι προορισμοί πολλοί, κουράγιο να έχεις, φαντασία και γερά αμορτισέρ να αντέξεις.

Σαν βγει νικητής ,
ευθύς με σπαθί κοφτερό,
εχθρούς ξαναψάχνει.

Τι λοιπόν , τι Nirron. Ένα είναι σίγουρο, ότι θα ξανασυναντηθούμε.

*Θοδωρής Λάλος
Σάρτη, Αύγουστος 2012*